

Per a tots els cansaladers i cansaladeres

Títol original: *De wraak van Knor*

© 2010 edició original: Tosca Menten

© Il·lustracions: Elly Hees

Primera edició als Països Baixos: Uitgeverij Unieboek Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.com

Primera edició en català: març de 2023

© Traducció del neerlandès: Gustau Raluy

Correcció: Txell Freixinet Raspall

© 2023, d'aquesta edició, Takatuka SL, Barcelona

Maquetació: Volta Disseny

www.takatuka.cat

Imprès a Novoprint, Sant Andreu de la Barca

ISBN: 978-84-18821-55-4

Dipòsit legal: B 2249-2023

Agraïm al Nederlands Letterenfonds l'ajut atorgat
per a l'edició en català

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

TOSCA MENTEN

La venjança de l'OINC

AMB IL·LUSTRACIONS D'ELLY HEES

Takatuka

1
Un avi nou

La Bette Babs Buitelaar no en sabia res de res, de la Unió de Productors d'Embotits i Carn de Porc, ni tampoc del Campionat de Salsitxes del Segle.

Tenia gairebé nou anys i vivia amb el pare i la mare al carrer de la Poma, en un poble anomenat Moppel.

Un dia va passar una cosa ben estranya.

Va sonar el timbre i la Bette Babs va anar a obrir. A la porta s'hi va trobar un senyor gran, palplantat amb dues maletes enormes. Tenia els ulls plorosos, les orelles arrugades i la calba li brillava com si algú l'hi hagués untat mantega. La mare va arribar pel passadís, darrere la Bette Babs, i va tenir un sobresalt:

—Avi Tuitjes? —va dir.

El senyor anomenat avi Tuitjes va empènyer les maletes cap a dins i va mirar al voltant.

—Hola, ja soc aquí —va dir amb un profund sospir.

La mama se'l va quedar mirant garratibada.

—Avi Tuitjes? Ets tu, veritat? A què has vingut?

—He vingut a passar uns dies —va dir l'avi Tuitjes en to jovial—. El vent se m'ha emportat la casa. No li ofereixes res per beure al teu iaio?

La mama es va fregar les mans, va mirar la Bette Babs i va anar a buscar un got de suc de poma.

—Bé, primer passa i seu —va dir.

—Gràcies, bufona.

Aleshores l'avi Tuitjes els va explicar que un huracà s'havia endut la casa on vivia, als Estats Units, i que havia fet un viatge

de dotze hores d'avió, més una hora de taxi, i que estava cansat i tenia ganes d'anar a la seva habitació.

—D'aquí a sis setmanes tindrè la casa arreglada. Mentrestant, em quedo de visita familiar. On és l'habitació dels convidats?

—A la caseta del jardí —va dir la mama sense pensar-s'hi gaire i fent un cop d'ull al rellotge.

El papa estava a punt d'arribar. Més ben dit, el papa arribava just en aquell moment, perquè la Bette Babs va sentir la porta de la cuina. El papa va entrar a la sala i va mirar les maletes.

—Què hi fa aquí, aquest home? —va preguntar sorprès.

—És l'avi Tuitjes —va dir la Bette Babs.

—Qui és l'avi Tuitjes?

—Soc jo —va dir l'avi Tuitjes—. I vostè què hi fa aquí?

—Jo visc aquí —va dir el papa.

—Ah, doncs és on jo m'allotjo —va dir l'avi.

La Bette Babs va riure i va dir:

—El vent se li ha emportat la casa. I es queda sis setmanes a la caseta del jardí.

—Gràcies per deixar-m'hi quedar —va dir l'avi—. Estic tan content de poder veure per fi la meva besneta. Vine aquí amb l'avi, preciosa.

La Bette Babs s'hi va acostar i l'avi se la va mirar de cap a peus.

—Com has crescut! —va dir amb admiració—. Com has dit que et deies?

—Bette Babs —va dir la Bette Babs amb una rialleta. Que havia crescut? Però si no l'havia vist mai abans!

L'avi va deixar de mirar-la.

—Ara puc anar a desfer les maletes?

El papa va obrir i va tancar la boca. Pel que semblava, aquella situació encara l'entenia menys que la mama.

—Ves-te'n a l'habitació —va dir a la Bette Babs.

La Bette Babs va anar al passadís i va enganxar l'orella a la porta. Però, des d'allà, no va entendre bé tota la conversa. L'avi deia coses com:

—...un gran huracà... només sis setmanes... m'enyorava...

I el papa deia:

—...no ens hem vist mai abans... presentar-se de cop... hauries pogut trucar...

I l'avi responia:

—...una sorpresa... estimada família... els lligams de la sang...

Per sort, no semblava que estiguessin enfadats. El papa i la mama eren bones persones, i segur que no deixarien un avi vell al carrer.

La porta es va obrir i el papa, amb les maletes, va topar cara a cara amb la Bette Babs.

Encuriosida, ella li va anar al darrere.

—De veritat que és el meu avi? —va preguntar.

—És l'avi de la mama —va dir el papa—. Fa molt de temps li va agafar un rampell i va emigrar a Amèrica. Va anar-hi a fer salsitxes o no sé què. La mama tampoc no ho sap exactament, perquè era molt petita. No s'havien vist més des d'aleshores. Em sembla que ella pensava que s'havia mort.

—A fer salsitxes? —va dir la Bette Babs amb una rialleta maliciosa. La mama no menjava mai carn. Com deia sempre el papa, era més vegetariana que una verduleria.

—A mi em sembla bon home —va dir ella.

—Potser sí. A mi em sembla un vell estrofolari. Però és família. I diu que d'aquí a sis setmanes se'n torna als Estats Units.

Van anar a la caseta del jardí i el pare hi va portar les maletes.

—La veritat és que tot plegat és ben estrany —va remugar. I tenia tota la raó.

La Bette Babs va sortir al carrer i va anar corrents fins a la cantonada, on vivia en Tino, el seu millor amic.

—Tinc un avi! —va exclamar emocionada.

—Jo també —va dir en Tino.

—Però el meu és nou. I molt vell, i ve d'Amèrica. Es quedarà sis setmanes a casa nostra, fins que li hagin tornat a fer la casa.

En Tino la va acompanyar immediatament a mirar com era l'avi nou. L'avi era a dins la caseta del jardí i just en aquell moment obria una maleta.

—Hola, soc en Tino —va dir en Tino.

—Me n'alegro —va dir l'avi—. Aparta't una mica, joenet, que he d'obrir la maleta.

—Senyor Tuitjes... —va començar a dir la Bette Babs.

—Digue'm avi, bufona —va dir l'avi Tuitjes, molt amable.

—Hum, avi, ara què faràs aquí?

—Res d'especial: descansar en la meua vella i estimada Holanda, potser visitar algun parent i coneixe't a tu. Estàs contenta que hagi vingut?

—Sí, molt!

—Jo també —va dir l'avi—. M'ajudes un moment a desfer la maleta?

L'avi va obrir la maleta i la Bette Babs va ajudar-lo a endreçar la roba a l'armari.

De cop i volta, l'avi va fer un crit a en Tino:

—Ep, tu! Això no ho toquis!

La Bette Babs va girar-se i va veure que en Tino havia posat l'altra maleta plana a terra i estava obrint el pany.

L'avi va anar de pressa cap a ell, va tancar la maleta i la va empènyer sota el llit.

—Què hi ha a dins? —va preguntar la Bette Babs, encuriosida.

—Diaris personals —va dir l'avi—. Són coses privades. I ara faré la migdiada. Fins després. I els va fer sortir al jardí.

—Aquella maleta és massa grossa per a uns quants diaris personals —va dir en Tino.

—És molt vell. I quan ets molt vell, segur que tens molts diaris —va dir la Bette Babs—. Potser se'ls vol tornar a llegir tots.

—Qui es rellegeix els seus propis diaris? —va dir en Tino—. Si ja saps com acaba tot! I té unes orelles estranyes.

Dit això, van anar a jugar al parc.

*Un dia no
tens cap avi, i
l'endemà en tens
un vivint a casa.*

2

L'avi i en Tino

L'avi havia caigut del cel d'una manera una mica estranya, però era supersimpàtic. S'esforçava a fer que tothom se sentís a gust, i ho aconseguia.

Des del primer dia, rentava els plats tot xiulant i arrencava les males herbes del jardí taral·lejant una cançoneta.

A la Bette Babs li explicava històries del passat, sobre carros de cavalls i sobre les patates que anaven a deu cèntims el quilo. Entre una història i una altra, també li va ensenyar a fer punteria disparant pedres amb una goma contra llaunes buides. L'avi ho feia amb els tirants. I tenia bona punteria. Des de la caseta feia diana fàcilment a una llauna col·locada a l'altra punta del jardí.

També li va ensenyar a fer ganyotes. La Bette Babs va descobrir per casualitat que les ganyotes eren el seu passatemps. El segon dia, quan al matí va anar a la caseta del jardí, va veure l'avi

